

Дзвін весни

Володимир Підпалий

Упав, та так невміло, що усі
почули і від подиву уклякли
й повеселіли, що таки упав,
немов цього й чекали тільки... Дивні...

Візьми й на зло їм знову упади,
нехай радіють, як потребу мають...
І він спіткнувся знову... А луна
на дереві листочками ворушить...